

Arrest

nr. 136 746 van 21 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 september 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 15 juli 1987.

Op 22 september 2014 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer die verklaart te heten(1):

(...)

wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 22.09.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar

Omdat:

x110 voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

□ 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene vroeg in 2009 en 2010 meermaals tevergeefs een visum voor kort verblijf in België aan. Op niet nader bepaald tijdstip en op onbekende wijze reisde hij toch naar België en werd vandaag vandaag aangetroffen in illegaal verblijf door de politie van Antwerpen. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente om zijn aankomst in het Rijk te melden en heeft geen officiële verblijfplaats in België.

Gezien betrokkene manifest de reglementeringen niet respecteert, bestaat er een risico op onderduiken.

Gezien betrokkene manifest de reglementeringen niet respecteert, bestaat er een risico op onderduiken in de zin van artikel 74/14 §3, 1° van de wet van 15/12/1980. Bijgevolg wordt hem geen enkele termijn voor een vrijwillig vertrek toegekend."

Op 22 september 2014 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Op 4 oktober 2014 is de verzoekende partij naar Marokko gerepatrieerd.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar enig middel als volgt:

"Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"(...)."

II.1.2. Artikel 74/11, §1, tweede lid stelt dat een inreisverbod van maximum drie jaar opgelegd kan worden.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

In die zin schendt de bestreden beslissing alvast het artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet alsook de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

De thans weergegeven motivering kan immers geenszins de beslissing (om een inreisverbod van twee jaar op te leggen) schragen.

II.1.3. Ten tweede stelt artikel 74/11, §1, tweede lid dat het inreisverbod van maximum drie jaar betreft.

In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de formele motiveringsplicht (artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) schendt. Nergens in de bestreden beslissing blijkt waarom verwerende partij op quasi automatische wijze een inreisverbod van 2 jaar oplegt. De enige reden die verwerende partij aanhaalt is dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Verzoeker ontkent dit niet, doch is van mening dat het onzorgvuldig en onduidelijk is waarom haar zondermeer een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd.

II.1.4. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt geen verplichting 'krachtens' dewelke "automatisch" een inreisverbod wordt uitvaardigd ten aanzien van verzoekende partij.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

De verwijzing naar artikel 74/11 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is dan ook verkeerd.

De beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van twee jaar. Waarom direct gekozen wordt voor de 2 jaar, wordt geenszins verduidelijkt.

De verwerende partij zal zich wellicht pogen te verdedigen door er op te wijzen dat zij ter zake over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

Zulks wordt uiteraard niet betwist door de verzoekende partij – integendeel, die bevinding maakt integraal deel uit van de juridische stelling van de verzoekende partij.

Net omdat er ter zake sprake is van een discretionaire bevoegdheid, en niet van een gebonden bevoegdheid, dient de verwerende partij te motiveren waarom zij quasi automatisch voor een termijn van twee jaar kiest en niet voor een mindere termijn van 1 jaar.

Immers, indien de verwerende partij ter zake niet over een discretionaire bevoegdheid zou beschikken – zoals de verwerende partij dus zelf aangeeft – maar het automatisch uit de Wet zou volgen dat er ALTIJD een inreisverbod wordt opgelegd van 2 jaar, dan zou zich ter zake geen enkele motiveringsprobleem stellen, dan zou verwerende partij “door de Wet gebonden zijn” en in het kader van zo’n gebonden bevoegdheid niet hoeven te motiveren.

Gezien de verwerende partij echter zelf aangeeft ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid te beschikken, geeft zij zelf aan, aan strenge motiveringsvereisten te zullen moeten voldoen.

Immers: hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is immers evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij ter zake beslist.

Ter zake is die discretionaire bevoegdheid echt ruim: de verwerende partij kan variëren 0 jaar tot drie jaar.

Gezien de verwerende partij dus inderdaad kan kiezen voor een termijn van 2 jaar (zulks wordt uiteraard niet betwist) dan dient zij ook te motiveren waarom dit zij doet. Verwerende partij kan niet voordoen alsof de termijn van 2 jaar als het ware automatisch uit de wet volgt, om zich daarna te verschuilen achter haar discretionaire bevoegdheid, discretionaire bevoegdheid die haar toch noopt tot enige motivering ter zake.

Zie ter zake OPDEBEEK EN COOLSAET (I. OPDEBEEK EN A. COOLSAET, Formele Motivering van bestuurshandelingen, Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, (7), 1999 blz. 145.

(...)

II.1.5. Gezien de verwerende partij zelf aangeeft dat zij over de discretionaire bevoegdheid beschikt om al dan niet een inreisverbod te geven gaande van een termijn van 0 tot 3 jaar, dient zij te motiveren waarom zij net voor de termijn van 2 jaar kiest en niet voor een minder lange termijn.

De verwerende partij moet met andere woorden - bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een - evenredigheidstoets in acht nemen. Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval. Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

Ter zake wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar het RvV-arrest nr. 92 111 d.d. 27 november 2012.

(..)

Uw Raad was mening dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld om het maximale termijn van drie jaar op te leggen zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen.

II.1.6. Ten overvloede wenst de verzoekende partij ook te wijzen op het recente arrest nr. 113.396 dd. 6 november 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV 131.489 / II), zij – op grond van dezelfde overwegingen als in voormeld arrest nr. 92.111 dd. 27 november 2012 – terecht stelt:

“De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “de richtlijn legt echter op dat men tot

een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu, stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissingen niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissingen wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. Zoals verzoekers terecht aanvoeren, vindt de Raad in de vierde en vijfde bestreden beslissing, noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoekers. De Raad dient vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekers en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld heeft.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt aangenomen wat de beslissingen houdende een inreisverbod betreft, daar verweerder niet kan volstaan met de enkele verwijzing naar artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.” (eigen onderlijning)

In casu werd een schending van de formele motiveringsverplichting door Uw Raad aangenomen.

II.1.7. Nog meer ten overvloede wordt gewezen op artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, dat uitdrukkelijk bepaalt:

“Artikel 11 – Inreisverbod

(...)

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.

(...)”.

De duur van een inreisverbod dient geval per geval te worden beoordeeld en gemotiveerd, volgens de specifieke omstandigheden eigen aan het individuele geval.

II.1.8. Bovendien wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar een zeer recent arrest nr. 225 871 van de Raad van State dd. 18 december 2013. In dit arrest verwierp de Raad van State een middel van verwerende partij tegen het RvV-arrest nr. 92 111 d.d. 27 november 2012 (zie ook II.1.5.), waarbij verwerende partij van oordeel was dat zij niet nader moest motiveren waarom zij voor de maximumtermijn koos (stuk 3). De beoordeling van dit middel door de Raad van State is uiterst verhelderend:

“Anders dan de verzoekende partij in hoofdorde lijkt voor te houden, impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn. In de uitoefening van zijn wettigheidscontrole kwam het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter toe te onderzoeken of de verzoekende partij te dezen bij het opleggen van een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. In het licht van het voorgaande vermocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook zonder schending van de thans in het middel aangehaalde bepalingen te oordelen dat noch in de aanvankelijk bestreden beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek is terug te vinden betreffende de specifieke omstandigheden van verweerder en dat het opleggen van een inreisverbod voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verweerder en de duur van het inreisverbod kennelijk onredelijk is, gezien de verstreckende gevolgen van het inreisverbod. Op zijn beurt komt het de Raad van State als administratieve cassatierechter niet toe zelf die marginale toetsing in de plaats van de annulatierechter over te doen. Het tweede middel is ongegrond.”

De Raad van State stelt dat de duur van het inreisverbod ten alle tijde afdoende gemotiveerd dient te worden en dus niet alleen als er wordt afgeweken van de maximumtermijn zoals verwerende partij in casu wellicht zal voorhouden.

II.1.9. Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen evenals het artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.

Het middel is ernstig en gegrond.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Terwijl: de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 110.071, 6 september 2002, R.v.St., nr. 129.466, 19 maart 2004, R.v.St., nr. 132.710, 21 juni 2004). De bestreden beslissing is afdoende gemotiveerd en bevat zowel de juridische bepalingen op grond van dewelke de beslissing werd genomen als de feitelijke motivering van de ingeroepen bepalingen. De bestreden beslissing verwijst naar de toepasselijke wets- en reglementaire bepalingen, met name naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt eveneens melding gemaakt van het feit dat er een inreisverbod van twee jaar werd opgelegd omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Verder:

“Betrokkene vroeg in 2009 en 2010 meermaals tevergeefs een visum voor kort verblijf in België aan. Op niet nader bepaald tijdstip en op onbekende wijze reisde hij toch naar België en werd vandaag aangetroffen in illegaal verblijf door de politie van Antwerpen. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente om zijn aankomst in het Rijk te melden en heeft geen officiële verblijfplaats in België.

Gezien betrokkene manifest de reglementeringen niet respecteert, bestaat er een risico op onderduiken. Gezien betrokkene manifest de reglementeringen niet respecteert, bestaat er een risico op onderduiken in de zin van artikel 74/14 §3, 1° van de wet van 15/12/1980. Bijgevolg wordt hem geen enkele termijn voor een vrijwillig vertrek toegekend.”

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de beslissing werden genomen, en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt immers niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden (R.v.V., nr. 5.921, 18.01.2008). Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en 27 juni 2007, nr. 172 821).

Terwijl: het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. 7 december 2001, nr. 101.624). Zoals hieronder zal blijken, is verwerende partij niet onredelijk tot haar besluit gekomen.

Terwijl: artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet het volgende stipuleert:

“(…)”.

Uit de lezing van dit wetsartikel blijkt dat er geenszins sprake is van een discretionaire bevoegdheid in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor wat betreft het opleggen van inreisverboden tot vijf jaar. In casu is verwerende partij er dus toe gehouden een inreisverbod op te leggen. Wat de duur van het inreisverbod betreft, hieromtrent beschikt verwerende partij wel degelijk over een discretionaire bevoegdheid. Er werd niet gekozen voor de maximumtermijn van drie jaar, doch wel voor een inreisverbod van twee jaar rekening houdende met de omstandigheden van het dossier.

Waar verzoekster verwijst naar rechtspraak i.v.m. de duur van het inreisverbod dient erop gewezen te worden dat de bestreden beslissing in casu wel toereikend werd gemotiveerd.

Terwijl: met betrekking tot de opgeworpen schending van artikel 11 van de "Europese Terugkeerrichtlijn", er dient op gewezen te worden dat de schending van een richtlijn niet rechtstreeks kan worden aangevoerd wanneer deze omgezet werd naar de interne wetgeving (RvS 2 923, 20 juni 2008 (c)). Er dient op gewezen te worden dat de "Europese Terugkeerrichtlijn" in Belgisch recht werd omgezet door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) en dat de verzoekende partij niet aanvoert, laat staan aantoon, dat artikel 11 daarbij niet omgezet zou zijn. Zodoende kan zij zich niet dienstig op de "Europese Terugkeerrichtlijn" beroepen.

Het middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.”

2.1.3. Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid er dus toe om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de beslissingen tot verwijdering van 22 september 2014 gepaard gaan met een inreisverbod voor twee jaar en dit op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt toegelicht dat de verzoekende partij een inreisverbod van twee jaar opgelegd krijgt omdat zij in 2009 en 2010 meermaals een visum kort verblijf heeft aangevraagd en op een niet nadar bepaald tijdstip naar België reisde waarbij zij op 22 september 2014 in illegaal verblijf in Antwerpen werd aangetroffen. Daarenboven heeft de verzoekende partij zich bij haar aankomst niet aangemeld en heeft ze geen officiële verblijfplaats in België. Tot slot wordt in de bestreden beslissing gewezen op het feit dat de verzoekende partij de reglementeringen niet respecteert en er een risico op onderduiken bestaat.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt, heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing *in casu* wel degelijk gemotiveerd waarom zij een inreisverbod oplegt voor de duur van twee jaar, en niet voor een kortere termijn. Immers wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld dat er gekozen wordt voor een termijn van twee jaar omdat de verzoekende partij illegaal naar België reisde nadat haar in 2009 en 2010 meermaals een visum kort verblijf werd geweigerd, zij zich bij haar aankomst in het Rijk niet heeft aangemeld bij de gemeente en ze bijgevolg de reglementering niet respecteert waardoor er een risico op onderduiken bestaat. De verzoekende partij kan aldus niet worden gevolgd in haar betoog dat niet afdoende wordt gemotiveerd waarom haar een inreisverbod voor de termijn van twee jaar wordt opgelegd.

De verzoekende partij blijft voorts steken in een uiterst theoretisch betoog waar zij stelt dat er geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van haar zaak. Zij betwist niet dat ze geen officiële verblijfplaats heeft in België, dat er een risico op onderduiken bestaat, dat ze nadat haar visum kort verblijf in 2009 en 2010 meermaals geweigerd werd naar België reisde en dat ze zich niet bij de gemeente heeft aangemeld na aankomst in België. Uit deze motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak om de duur van het inreisverbod te bepalen. Voorts toont de verzoekende partij niet met concrete argumenten aan met welke andere specifieke omstandigheden de verwerende partij rekening had moeten houden derwijze dat deze van invloed zouden kunnen geweest zijn op het bepalen van de termijn van het inreisverbod.

Waar de verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State, blijkt niet dat de gegevens die aanleiding gaven tot de door haar geciteerde arresten gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak. Met betrekking tot de door de verzoekende partij aangevoerde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekende partij niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door haar geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. In voormelde arresten werd er een inreisverbod van drie jaar opgelegd, zonder motivering waarom de gemachtigde voor de maximumtermijn van drie jaar gekozen had.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Ook de verwijzing naar artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG is niet dienstig aangezien de verzoekende partij niet aantoont dat dit artikel niet of op onvolledige wijze zou zijn omgezet in het Belgisch recht. De verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de directe werking van dit artikel beroepen.

Gelet op voorgaande bespreking maakt de verzoekende partij geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS